

דהוה מלוא הבא בעצירה כיון שנשאר עשה ולא יא
משום מהבצע ושוב איכא ג"כ ל"ת ושפיר לוקה כמוצן.
ומיושב נמי קושי' התחדות שלמה אחאי לא אמר רבא
בעמס של ר' אשי דאין עשה דוחה ל"ת ועשה, ולפי
הג"ל ח"ש דכיון דרבא ס"ל דמלוא הבא בעצירה יאל
הי המלוא וא"כ העשה דוחה הל"ת לפי הריב"ז ולא
נשאר רק עשה וא"כ שוב אין נפק"מ בין חאי שיעור
לעשה דחז וזה אסור מן ההורה ואינו לוקה וא"כ למה
לי האי יקדש בקושי' הג"ל לאמת ע"כ נאיד רבא מעממא
דרי' אשי רק כ' העמס דאין עשה דוחה ל"ת שנמקדש
וא"ש צמ"ד.

לאווין ורבא ס"ל כדעת הרמב"ן דליכא רק חד לאו
ואעפ"כ אין עשה דהקדשה דוחה ל"ת שנמקדש ורש"י
ורמב"ן יחלקו בפלוגתא רבא ור' אשי ומיושב קושי'
התפא"י הג"ל לנכון צמ"ד.

וע' בשו"ת העמקים שם שבי עוד י"ל דע"כ אמרו
בנזיר מה לי חד לאו או צ' לאווין אלא בלאווין
חלקון כ"ג ונזיר משא"כ במלוא אחת שיש צה לאווין
ואחרות כפולות צמ"ל דעשה אחד דחי צ' לאווין דמכלאים
ליכא כ"א חד אחרת כ' אחת צ' לאווין צמ"ל ח'
י"ל דאין עשה דוחה אחת עש"כ וא"כ י"ל דחז גיפ'י
סבת רב אשי הג"ל וא"ש צמ"ד.

דף צא ע"א אמר שמואל המתנדב וין מביא
ומתלפו על גבי האשים מ"ע אמר קרא וין
תקריב לנסך חזי הכין אשה רח נוחה לר'. ושם, ח"ש
וין כדברי ר' עקיבא לספלים שמן כדברי ר' ערפון
לאשים, ועוד תניא וין לנסך לספלים או אינו אלא
לאשים אמרת לא יצבה, לא קשיא הא ר' יהודה הא
ר' שמעון ע"ש.

מנחות

דף נג מתקיה לה רבינא ואימא לא תאפס חמץ
למיקום גברא בלאו בעלמא אפיסל לא איפסלא.
ובקשה בשעה"מ צפ"א מה' קרנן פסח לפי מה דקיי"ל
צריש תמורה רבא דכל מילתא דא"ר ל"ת אי עבד
לא מהי ח"כ מהיכ"ת לומר דרק לכתחילה אזהר קרא
ותי' דבקדשים לריק שנה הכתוב לעבד ואי ליכא רק
חד קרא לא שייך כך כלל דאיעל"מ עש"כ.

ונלפ"ע צמ"ד ליישב דהנה המהרשד"ס הקשה אליבא
דרבא דאמר אי עבד לא מהי ממשנה
חולין דף י"ד השוחט בשבת אעפ"י שמחייב צנפשו
שחיטתו כשיהי' נימא אי עבד לא מהי שחיטתו כיון
דעבר על מיעוט דרמנא ותי' דדוקא אי כשאני אימרים
לא מהי דברי תורה קיימים כיון דלא אהי מעשו
הוא דאמרינן הכי משא"כ הבא השור שחוט לפניך בשבת
מה יתן ומה יוסף אם נימא דלא אהי ליה מעשו
שעדיין בזה אין דברי תורה קיימים שכבר חילל זה את
השבת ע"ש [וע' תשי' מהרי"ט ח"א סי' ס"ט וחזו"ד
יו"ד סי' א' ונתיבות תו"מ סי' ר"ח שהידשו ג"כ
כזה עש"כ] וכ' על זה באר חדש בקידושין דף ג"ב
ד"ה והנה ראיתי, דלכאורה קשה והרי כל שוחט מקלקל
הוא יצדיק ה' שיבי' פטור רק שתיקן להוציא מיד
אצמיה"ח א"כ עדיין הדרת קושי' לדוכתי' וגימא חנן
דלא אהי ל' מעשו ושחיטתו אסורה וכיון דלא תיקון
כלל בשחיטתו יחי' דברי תורה קיימים שיבי' הוא פטור
מלד מקלקל, רק שזה אינו שהרי איתא בפסחים דף
ע"ג מתקיף לה רבינא הא דתניא השוחט חטאת בשבת
בחזק לעבו"ס חייב שלש חטאות מאי תיקון, אמר ר'

והקשה בתפארת ישראל סופ"ו דמס' זבחים נתי
עשה דהקדשה ודחי ל"ת דלא יצבה, ואת"ל
אין עשה דוחה ל"ת שנמקדש, הא תינה גרצא דס"ל
הכי בזבחים דף ל"ז אלא לרב אשי דלא ס"ל שם כן
קשה ע"ש.

והנה צרש"ו פ' זי עה"פ לא תכבה, כתב המבנה אש
על המצבה עובר צ' לאווין, והיינו כמו שפי'
המחרי שם משום שנאמר צ' פעמים לא תכבה, והרמב"ן
כתב שם דכמדתה לי שאינו עובר אלא בלאו אחד, והנה
אי עשה דוחה צ' לאווין או לא, הפנ"י צבי"ה דף
ח' כ' בפשיעות מהכיל דנזיר דף מ"ה גבי כ"ג ונזיר,
מה לי חד לאו ומה לי תרי לאווין דשפיר דחי עשה חף
צ' לאווין ע"ש. והנה בנזיר דף מ"ה רק ר' ישמעאל
ס"ל כן אכל ר' עקיבא לא ס"ל כן כמ"ש התוס' ד"ה
ולאחותו דלר' עקיבא לית ליה מה לי חד לאו מה לי
תרי לאווין ע"ש, ובבר עמוד ע"ז הפמ"ג צספרו שושנת
העמקים כלל צ' ובתב דהדק לכלל דהלכה כר' עקיבא
מחזירו וחד עשה לא דחי צ' לאווין וכן הביא שם מס'
הברייתא ש"ג אות קס"ד, וא"כ כיון דעיקר בקושי'א
הוא אליבא דר' עקיבא דס"ל בזבחים שם וין כדברי
ר' עקיבא לספלים, וה"ה הברייתא שם וין נסך לספלים
או אינו אלא לאשים אמרת לא יצבה, יש למד דס"ל
כר' עקיבא בנזיר הג"ל דאין עשה דוחה צ' לאווין,
א"כ יש לומר דר' אשי דלא ס"ל כך כלל דאין עשה
דוחה ל"ת שנמקדש ס"ל כרש"י הג"ל דיש צ' לאווין
בלאו דלא יצבה ולר' עקיבא לא אחי עשה ודחי צ'.

עוירא חיקן להוילא מידי אצמא"ח ופירש"י לז"ג דלישראל
 צלא"ה אצמא"ח ע"ש ח"כ ה"ה הכא חע"ג שנאמר
 שחיתתו ונאמר דהו"ל כמחא מאליה עדיין חין דברי
 תורה קיימים שברי זה כבר חילל שבת בשחיתתו שחיקן
 להוילא מידי אצמא"ח לז"ג, אולם רבינא דאוחיז על
 הברייתא דהשוחט בשבת ולא ידע או לא רכא בתירון זה
 דחיקן להוילא מידי אצמא"ח לז"ג קשה אדמקשה אצרייתא
 הו"ל לאוחיזי אמתני' דהשוחט בשבת דקתני שחיתתו
 כשירה ואמאי נימא אי עביד לא מהני וד"ת יהיו קיימים
 הואיל ולא חיקן מידי, רק גזר אגבא קרמית י"ל
 דרבינא לית ליה כך דרבא רק דס"ל כחזי אי עביד
 מהני ט' ע"ש, וא"כ מיושב צפשיעות קושי' השערה"מ
 דשפיר מקשה רבינא לשיטתו דס"ל אי עביד מהני
 דגזר אגב צלאו ואפסאלי לא חיפסל וא"ש לבין צס"ד.
 וע' תפארת ישראל פ"ה דפסחים מ"ד מה שתי' על
 קושי' זאת.

ההוא

דף סא ע"ב בגמרא לא מה לי חלק צסמייכה
 שהסמייכה צבעלים גחלוק צתנופה שהתנופה
 צבהנים, ופירש"י שהתנופה צבהנים, ויכולים עכו"ם
 וגוים לעשות כהן שליח ע"כ.

והדבר יפלא הא קיי"ל חין שליחות לעכו"ם ומלאתי
 צחי' הרש"ש שעמד צד ע"ש חירולו, וצדרכו
 חלק, רק קא' צאופן אחר עפ"י הצבואר צנדרים דף
 ל"ה הגי' כהנים שלוחי דידן הוו או שלוחי דשמיא נינהו
 ע"ש והקשה צחש' פנים מאירות ח"ש ס' קי"ע דאמאי
 לא פשיע מצרייתא פ"ק דחולין ח"ש ח"ש מלמד שמקבלין
 קרבנות מנכרים וקיי"ל חין שליחות לעכו"ם ע"ש, וחיקר
 צדוש וחידוש מהגאון רע"א ז"ל צתצות דף י"א צס
 צנו הגאון מהרש"א ז"ל דכמו דהדין צאין שליח לדבר
 עבירה דמ"מ חס המעשה מועיל צצביל אחד ויעיל
 גם צצביל זה המשלה צעצירה לפימ"ש רש"י צצ"מ דף
 ח' ה"ה נמי צכל מילי דאמרינן חין שליחות כמו חין
 שליחות לנכרי דמ"מ חס צמעשה זו עשה שליחות לנכרי
 ולישראל מתוך שמועיל לישראל מועיל גמי לנכרי, והחוס'
 קידושין דף כ"ג כחצו דשולחא דרמנא ודאי נינהו
 ואצטע' הוא רק אי הוו נמי שולחא דידן ומשור' מתוך
 שקיים שליחתו לגבי דרמנא מועיל גם לנכרי עש"ב.
 וא"כ יש לומר שזה טונה רש"י הג"ל שמתוך שמהני
 שליחתו של כהן לגבי דרמנא דהא ודאי שולחא דרמנא
 הוא צהאי קרבן צכל מילתיו מהני ג"כ להיות שלוחו
 של נכרי גבי חנופה כמו צכל עיקר מילת קרבן של נכרי
 לריך לומר כן כמ"ש הגאון מהרש"א ז"ל כ"כ נוכל לומר
 לגבי מילת חנופה וא"ש צס"ד לגופן.

באופן אחר יש ליישב קושי' הג"ל צדך פשוט
 עפ"י מ"ש המקנה צרפ"צ דקידושין ד"ה והא
 דתנן ליישב קושי' הפנים מאירות הג"ל, כיון דאמרינן
 דאי אפשר למילף שליחות מקדשים כיון דהצ' מעשיהם
 ע"י שליח ח"כ כיון דאין שליחות לעכו"ם ילפינן מאתם
 גם אתם דכתיב גבי חרומה י"ל דקדשים שאני כיון
 דהוצ' מעשיהם ע"י שליח איתא חפ"י צנכרי ע"ש, ח"כ
 לפי"ז מיושב לשון רש"י הג"ל עפ"י פשוט דקדשים
 שאני כמוצן וא"ש צס"ד.

באופן שלישי י"ל דברי רש"י הג"ל עפ"י שראיתי
 צלאן קדשים מנחות דף ע"ג ע"כ שצבא קושי'
 הסמ"א הג"ל צס ח"א וכו' ח"ל וג"ל ליישב צדך אמת
 דתמן תנינן צס"ס צצ"מ דף ע"א ע"כ דר' חשי אמר
 כי אמרינן חין שליחות לנכרי ה"מ חניכו לדין חכל
 חן לדידכו הו"ל שליח, וקאמר הא דר' חשי צדוהא
 היא מ"ש חניכו לדין דלא דכתיב אתם גם אתם
 לצבות שוחכם מה אתם צני צרית חף שוחכם צני
 צרית חן לדידכו נמי מה אתם צני צרית קאמר ע"כ
 נמצא משור' הא דר"א צדוהא הוא משום דלפינן חין
 שליחות לעכו"ם מאתם דמשמע צין חניכו לדין צין
 חן לדידכו רק דצמס' קידושין דף מ"א ע"כ מסיק
 לר"ש דס"ל דמירות נכרי פוער יליף דלא הוה נכרי
 שליח לתרומה מלד הסבא כיון דליתא צתרומה דנפשי'
 ומידי דלא שייך ציה לא מיתעביד עלי' שליח, ואחם
 גם אתם חתי לדרשא אחרניא, ולפי"ז חכא למימר
 דר' חשי לאו צדוהא הוא דדוקא חניכו לדין לא הוי
 שליח דמידי דלא שייך ציה לא מיתעביד עלי' שליח
 חכל חן לדידכו הוינא לבו שליח ומשור' גבי קרבן
 יכול הכהן לעשות שליחות נכרי להקריב קרבנו ולהיית
 שלוחו ומשור' מצעי' ליה שפיר צנדרים שס כנ"ל צרור
 ונכון עכ"ד הג"ק.

והנה מצואר צצרייתא צס"ס מנחות דף ס"ו ע"כ
 ר' יוסי ור"ש חומרים תורמין משל ישראל על
 של ישראל כו' חכל לא משל ישראל על של עכו"ם ולא
 משל עכו"ם על של ישראל ופירש"י דקסבר ר"ש מירח
 עכו"ם פוער כו' וא"כ גם ר' יוסי ס"ל כן כמפורש
 בצצרייתא וכיון דצמנחות ס"א ע"כ קאי בצצרייתא
 חליצא דר' יוסי דהכי איתא שס ח"ר יוסי מנינו שחלק
 הכי כו' לא מה לי חלק צסמייכה שהסמייכה צבעלים
 גחלוק צתנופה שהתנופה צבהנים ופירש"י ויכולים עכו"ם
 וגוים לעשות כהן שליח, וכוונתו דר' יוסי לשיטתו דסבר
 כר"ש דמירות עכו"ם פוער ח"כ אתם גם אתם חתא
 לדרשא אחריתא כמצואר בקידושין מ"א ע"כ כנ"ל ושפיר
 יש לומר דהאי דר' חשי לאו צדוהא הוא כמ"ש צנ"ק

הג"ל רק דעכו"ם לישראל לא נעשה שלוח דמדידי דלא שייך ביה לא נעשה שלוח בגון בתרומה וכו"ה צקדשים חלל חן לדידכו שפיר הוינא לכו שלוח להקריב קרבן נכרי וכו"ה להניף ונקט רש"י אליבא דר' יוסי לפי דעל האצטרי של ש"ס נדרים ל"ה שס"ל כן כמ"ש הג"ק הג"ל ומיושב דברי רש"י על נכון צס"ד.

דף סד איתמר שחט שתי חטאות של זביו ואינו נריך חלל אחת אמר רבה ואיתימא ר' חמי חייב על השני ופטור על הראשונה ואפי' נתכפר לו בשני ואפילו נמלאת ראשונה כחושב, ופירש"י אפי' נמלאת הראשונה כחושב קודם שחטת שניה ואיכא משום הקריבהו נא לפתחך ושחט שני חייב ע"כ. והנה צמשה סוכה דף מ"ה ע"ב נשפכה נהגלה ה' ממלח מן הכיור שהיו והמים מגולין פסולין לגבי המזבח, וקאמר הש"ס שם דף נ' ע"א הטעם משום הקריבהו נא לפתחך וגו' וכתב בתפארת ישראל שם על המשנה וז"ל ואילכ"ק למה לא הביא הש"ס המקרא שבי' בתורה ממצחר נדריך, כש"ס יומא דף ל"ד ע"ב, נ"ל דדוקא כשאין מים בדבר רק שאפשר שיביא מוצחר יותר ילפין ממצחר נדריך חלל כשיש חסרון ומים בדבר שייך עפי הקרא דהקריבהו ולהכי צוה דף נ' וצחולין דף נ' מביא הש"ס קרא דהקריבהו מדיש חסרון בגוף הדבר, וזה תמוהים לפענ"ד דברי רש"י צמחות דף ס"ד ד"ה אפי' נמלאת שכתב דשחטת קרבן כחוש יליף מהקריבהו ודו"ק עכ"ל. וכינתו דכו"ל לרש"י להביא מקרא דמצחר.

ולפענ"ד ליושב דמצחר צרמז"ס פ"צ מה' איסורי מצח הלכה ח' יש שם ארבעה חוליים אחרים אם נמלח אחד מהם צמחה אין מקריבים אותם לפי שאינה מן המוצחר והכחזי אמר מצחר נדריך, ואלו הן מי שבלבן עינו יבלת שאין צו שער בו' אם ה' אחד מאלו צקדשים לא קריבין ולא נפדין חלל ירשו עד שיפול צהן מוס ואם הקריבין יראה לי שחורנו עכ"ל, א"כ מפורש צרמז"ס שמתעם מצחר נדריך הוא רק פסול לכתחילה חלל דדיעבד הוראה, חמסם צהלכה יו"ד שם כ' צרמז"ס צמחה שגולד צה אחת מן העריפות האוסרות אותה צאכילה אסורה לגבי המצח הרי הוא אומר הקריבהו נא לפתחך הירלך וגו' ואעפ"י שאינה ראוי לקרבן אין פודין אותה בו', הנה מפשטות לשון צרמז"ס משמע דמתעם הקריבהו אפי' דדיעבד פסול דכאן לא כתב דדיעבד הוראה כמו שבי' לעיל. והנה הש"ס צמחות דף ס"ד שם מקשה ומי אמר רבה הכי והא אמר רבה ה' לפני שתי חטאות אחת שמינה ואחת כחושב שחט שמינה ואח"כ שחט כחושב חייב, כחושב ואח"כ שמינה פטור ולא עוד חלל שאומרים לו הצא שמינה לכתחילה ושחט, איבעית אימא סמי כחושב מקמייתא, ופירש"י

ממילא קמייתא דרבה, ואיבעית אימא הכוא ר' חמי אמר ופירש"י קמייתא רבי חמי אמר וסמי רבה מנייה. והנה צרמז"ס פ"צ מה' שגגות הלכה ע"ו פסק כרבה צתרייתא אם שחט כחושב צתחילה ואח"כ שחט שמינה פטור מקרבן חטאת ולא עוד חלל שאומרים לו הצא שמינה ושחט לכתחילה ע"ש, וא"כ ה' מן ההכרח לפרש לרש"י דעסם הפסול צשחטת כחושב הוא משום הקריבהו נא לפתחך, ואי נימא הטעם משום מצחר נדריך כמו שהקשה התפא"י הג"ל והא מצוחר צרמז"ס צפ"צ מאיסורי מצח הג"ל דזה רק פסול לכתחילה וא"כ האך אמר רבה ולא עוד חלל שאומרים לו הצא שמינה לכתחילה, והש"ס צמחת צתי הראשון סמי מקמייתא כך דכחושב וכו"ל כרבה צתרייתא, ואף לפי תי' הצ' של הש"ס עכ"פ רבה דהלכא כותי צזה כמ"ש צרמז"ס הג"ל ס"ל כך דולא עוד חלל שאומרים לו הצא שמינה לכתחילה ותיפ"ל דכל עיקר ממצחר נדריך הוא רק לכתחילה וא"כ אי הטעם פסול כחושב מטעם ממצחר איך אמרין ליה הצא שמינה אחר הכחושב ושחט הא דדיעבד צבר ילא, ע"כ הוכרח רש"י לומר הטעם משום הקריבהו נא וגו' ועל זה אפי' דדיעבד לא ילא כמו שהוכחתי לעיל מדעת צרמז"ס ומיושב קושי' התפא"י הג"ל על נכון צס"ד.

ולפי"ז מיושב נמי קושי' התפא"י שם צתחילת דבריו דלמה לא מביא הש"ס צסוכה דף נ' צמים המגולין שפסולים למצח מקרא דמצחר נדריך, דהא צבר הצאתי מהצמז"ס דפסוק זה רק לכתחילה הוא ע"כ מביא כאן הפסוק דהקריבהו נא לפתחך דמח משמע דאף דדיעבד פסולים וכמו שצוחר צמשה נשפכה נהגלה ממלח מן הכיור בו' כנ"ל פשוט.

שוב ראיתי צצו"ת כתב סופר או"ח סי' פ"ח שחקר צדעת צרמז"ס אי הקריבהו נא הוא פסול דדיעבד או לכתחילה וע"ש שהעלה ג"כ דאף דדיעבד לא ילא ע"ש, ולפי דבריו הג"ל יש ראוי מש"ס מנחות הג"ל לפי"ד רש"י וצמז"ס הג"ל דאף דדיעבד לא ילא משום הקריבהו כנ"ל וא"ש צס"ד.

דף צה ברש"י ד"ה צמקס צריין ולא צעזר ממש חלל צחון יאפכוו כהנים צריים שלא יצמיין עכ"ל, וצבר תמה צתשו' נוצ"ק או"ח סי' ע"ו דתינה לחם הפנים חלל שתי הלחם חמץ תאפינה כתיב ולמה לכו צמקס צריין ע"ש שצחק מאלו, וע' תשו' חתם סופר או"ח סי' קסה צמה שתי' צזה וצישמח משה פי' חמור.

ונלפענ"ד ליושב צצקדס חוס' שצח דף כ' צד"ה איבעי צשם הירושלמי דקאמר מודה ר"א צלכה"פ

(1234567)

לא שייך שום מלאכה דאחשביה כיון שנשאר שם מע"ש
צלי שום פעולה משא"כ קושי' הישע"ק בג"ל הוא ע"כ
שיגמור האפי' בשבת צבוקר דליה פוסלת מעמוד השחר
במצואר צימא דף כ"ט וע"כ הכונה שיחזירו לאחר
עמוד השחר לגמור האפי' וכן פי' הקושי' בחש' בית
יחזק או"ח סי' פ"ח ואז שפיר אסור מטעם אחשביה
וע' צב"ל שם סק"ה שהעיר ג"כ בעין זה מטעם
אחשביה באופן אחר ע"ש ועכ"פ מיושב הקושי' בג"ל
על רש"י באופן נכון צס"ד. והלעתי דבר זה לפני אדמו"ר
הגה"ק מסאטמאר שליט"א וקלסיה.

ומצאתי בנחלת יעקב להגאון חור"ד ז"ל על ש"ס
מנחות דף ל"ה בג"ל שהגהת נכדו הגאון צעל
חשו' חסד לאברהם ז"ל שקט צלשונו ג"כ שמטות
שיטתו בחנור צלילה לשמור חומם ע"ש משמע דס"ל
בפשיטות שזה מלתא חס' כן שפיר שייך לומר המלוא
אחשבי' למלאכה בג"ל וא"ש וע"ע חשו' מהרש"ם חלק
שני ססי' קמ"ט צזה.

(1234567)

בכורות

דף ו' בש"ס שם מ"ש מהא דהניח העמאים לאסור
ליין ורועבן כו' ופירש"י לאסור ליין שומן הדג
עכ"ל ותמה בהכרח הרש"ש דברי צשראים משתעי,
והחוס' הוכיחו דליר דגים אינו אלא מדרבנן עכ"ל.
ובהא מה שחמה על רש"י שפי' מהפסוק העמאים
שגמור גבי שרצים שמרצה לאסור ליין שומן של הדג,
ע' בחוס' ע"ז דף מ' ע"א צד"ה מהלוקח צליק אצל
צבוקר לא שהקשו וז"ל והא ליין נמי איסור דאורייתא
כדאמרין בחולין דף קי"ב העמאים לצד ליין ורועבן
וי"ל דודאי דאורייתא ליין אסור מיהו ליין צעל צבוקר
וגופן לא צעל דברי' לא צעילה עכ"ל ובגה"ש שם הקשה
דהחוס' סתרו עלמין לחולין שם וצטרות דף ו' דליין
אסור מדרבנן, אמנם כבר עמד על זה הפמ"ג יו"ד סי'
פ"ג ש"ד סק"ג וכו' דבכבוד איירי שהוא מן התורה
ע"ש, ועכ"פ גם החוס' ס"ל דלאחר שמרצה מהעמאים
לאסור ליר שרצים מן התורה ה"ה דליר דגים נמי מרצין
מזה. ומה שהקשה הרש"ש דהחוס' הוכיחו דליר דגים
אינו אלא מדרבנן, גם זה לק"מ דהא מצואר צרמ"א
יו"ד סי' פ"ג סעיף ה' דבש צה שמונית אסור מן
התורה ה"ה ע"כ פירש"י בדיוק שומן הדג היינו
בש צדג שומן לא ה"ה אסור מן התורה. ומה שפירש
רש"י צדג ולא כפשוטו ליר של שרצים, אולי נקט דבר

שאין קרוי לחם עד שיקרמו פניו בחנור משמע דהכא
סגי בקרימת כל דבר אצל בלח"פ צעין קרימה מעליה
ע"ש והקשה בישיע"ק או"ח סי' רנ"ד סק"ב דאם כן
משכחת לה שיגמור אפיוותו בשבת מה"ה ולא יפסול צלינה
כגון שקרמו פניו מע"ש והיינו פנים המדוצקים בחנור
דאז כבר חשוץ קרמו פניו לענין שבת ומה"ה צנחשל
כמאצ"ד אין צו צישול עוד, אח"ז הוליא מן החנור
ויוכל לאפות עד גמר קרימת פנים לענין לחה"פ ולא
מיפסול צלינה דהר"ח חן החנור מקדש עד שיקרמו פניו
ויהי' ראוי להיות נקרא לחה"פ וא"כ מה מקשה הש"ס
במנחות דף ל"ה שם א"כ מיפסול צלינה והרי משכחת
צס"ג ואינה נפסל צלינה ע"ש תי' צזה.

(1234567)

ונלפענ"ד ליושב קושי' דמצואר צס"ס מנחות דף
כ"ט ודף ל"ו דאר"ל מאי דכתיב על השולחן
הטבור מכלל שהוא טמא כלי עץ העשוי לנחת הוא כו'
אלא מלמד שמגביהין אותו לעלי רגלים ומראה להם לחם
הפנים ואומר להם ראו חיצתכם לפני המקום מאי
חיצתכם כדריצ"ל כו' גם גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו
כסידורו שנאמר לשום לחם חס ציום הלקחו ע"ש וכו'
החוס' שם דלמ"ד אין החנור מקדש שהיא נאפת מע"ש
לא הי' חס צשעת סידורו אלא כלומר רק ע"ש וכו"כ
במנחות דף ל"ו ע"ב צד"ה סילוקו ע"ש, איצרא בחוס'
הגיגה דף כ"ו ע"ב ד"ה סילוקו כתבו בתחילה ג"כ
דחוס' לאו דוקא אלא רק דאיכא מ"ד במנחות ל"ה שהוא
נאפת מע"ש ואי אפשר שישמור החוס' עד השבת חס
לא שגמור לדבריו נשאר בחנור לשמור חוממו עד השבת
צבוקר, עכ"ל וכו"כ הרד"ק צשמואל שם ע"ש. והנה
ידועים דברי רש"י צצילה דף כ"ז ד"ה חלה שגממא
דאסור לתת לכלבו ציו"ע דרממא אחשביה להצטרות
ע"כ חשוץ מלאכה דהמלוא מחשבי' למלאכה ע"ש, וא"כ
יש ליושב קושי' הישע"ק בג"ל דנהי דלאחר צישול ואפי'
כמאצ"ד אין שייך איסור אפי' בשבת אצל הכא בלח"פ
דלריך לחם חס ומדר"ל דייק זה מהפסוק על השולחן
הטבור משמע דכן הוא עיקר מלתא א"כ שוב אסור
להחזירה בשבת צבוקר לגמור האפי' שיהא חס מטעם
דהמלוא מחשביה למלאכה, אמנם הא חייגה בלחם הפנים
שריך שיהי' חס צציום הלקחו אצל צשתי הלחם שלא
לריך לחם חס שפיר לא קאי קושי' הש"ס במנחות שם
דאיפסול צלינה על שתי הלחם דשפיר אפשר לעשות התקנה
הג"ל כמו שהקשה בישיע"ק בג"ל וא"כ כיון שכל
עיקר קושי' הגמ' הוא רק מלח"פ שלא אפשר לעשות
התקנה בג"ל ע"כ שפיר פירש"י כהנים זרחים הם שלא
יחמין ששייך בלח"פ, דעל שתי הלחם ע"כ לא קאי
קושי' הגמ', והחוס' צחגיגה שכתב שנשאר צהחנור כל
ליל השבת לשמור חוממו לק"מ דאז כיון שנשאר שם מעממו